

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum quicumque est perfectus, sit in statu perfectionis? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

in lib. de perfectione iustitie ante med. 10.7

art. prac. ad. 3.

sufficit quod quocumque modo impleat illud. Perfectio autem diuinæ dilectionis vniuersaliter quidem cadit sub præcepto, ita quod etiam perfectio patriæ non excluditur ab illo præcepto, vt dicitur Aug. sed transgressionem præcepti euadit, qui quocumque modo perfectionem diuinæ dilectionis attingit. Est autem infimus diuinæ dilectionis gradus, vt nihil supra eum, aut contra eum, aut æqualiter ei diligatur. A quo gradu perfectionis qui deficit, nullo modo implet præceptum. Est autem alius gradus perfectæ dilectionis, qui non potest impleri in via, vt dictum est: à quo qui deficit, manifestum est quod non est transgressor præcepti: & similiter non est transgressor præcepti qui non attingit ad medios perfectionis gradus, dummodo attingat ad infimum.

Ad tertium dicendum, quod sicut homo habet quamdam perfectionem suæ nature statim cum nascitur, quæ pertinet ad rationem speciei, est autem alia perfectio ad quam per augmentum adducitur: ita etiam est quædam perfectio charitatis pertinet ad ipsam speciem charitatis, vt scilicet Deus super omnia diligatur, & nihil contra eum ametur. Est etiam alia perfectio charitatis etiam in hac vita, ad quam aliquis per aliquod spirituale augmentum peruenit: ut puta cum homo etiam à rebus licitis abstinere, vt liberius diuinis obsequijs vacet.

ARTIC. IV.

Virum quicumque est perfectus, sit in statu perfectionis?

871
quol. 1. a. 14. ad 2. c. 18.

art. prac. ad. 3.

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod quicumque est perfectus, sit in statu perfectionis. Sicut enim per augmentum corporale peruenitur ad perfectionem corporalem, ita per augmentum spirituale peruenitur ad perfectionem spirituales, vt dictum est. Sed post augmentum corporale dicitur esse in statu perfectæ ætatis. Ergo etiam videtur quod post augmentum spirituale, cum quis iam adeptus est perfectionem, sit in statu perfectionis.

¶ 2 Præterea, Eadem ratione qua aliquid mouetur de contrario in contrarium, mouetur etiam aliquid de minori ad maius, vt dicitur in 5. Phisic. 1. Sed quando aliquid transmutatur de peccato ad gratiam, dicitur mutare statum, prout distinguitur status culpæ & status gratiæ. Ergo videtur quod paritate ratione cum aliquis proficit de minori gratia ad maiorem, quousque perueniat ad perfectum, quod adipiscatur perfectionis statum.

te. 19 80.
2.

¶ 3 Præterea, Statum adipiscitur aliquis ex hoc quod à seruitute liberatur. Sed per charitatē aliquis liberatur à seruitute peccati: quia vniuersa delicta operit charitas, vt dicitur Prouer. 10. Sed perfectus dicitur aliquis secundum charitatem, vt dictum est f. Ergo videtur quod quicumque habet perfectionem, ex hoc ipso habeat perfectionis statum.

ar. 1. 714.
ius 9.

SED cōtra est, quod aliqui sunt in statu perfectionis, qui omnino charitate & gratia carent: sicut mali Episcopi, aut mali religiosi. Ergo videtur quod è contrario aliqui habent perfectionem vitæ, qui tamen non habent perfectionis statum.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est f, status proprie pertinet ad conditionem libertatis vel seruitutis. Spirituales autem libertas vel seruitus potest in homine attendi dupliciter. Vno modo, secundum id quod interius agitur. Alio modo, secundum id quod agitur exterius. Et quia vt dicitur primo Regum 16. Homines vident ea quæ parent, sed Deus intuetur cor: inde est quod secundum interiorem hominis dispositionem accipitur conditio spiritualis status in homine, per comparationem ad iudicium diuinum. Secundum autem ea quæ exterius aguntur, accipitur spiritualis status in homine per comparationem ad Ecclesiam. Et sic nunc de statusibus loquimur, prout scilicet ex diuersitate statuum, quædam Ecclesiæ pulchritudo confurgit. Est autem considerandum, quod quantum ad homines, ad hoc quod aliquis adipiscatur statum libertatis vel serui-

q. precedo
ar. 1.

Q9 2 tutis,

tutis, requiritur primo quidem obligatio aliqua vel absolutio. Non enim ex hoc quod aliquis seruire alicui, efficitur seruus: quia etiam liberi seruiunt, secundum illud ad Gal. 5. Per charitatem spiritus seruire inuicem. Neque etiam ex hoc quod aliquis desinit seruire, efficitur liber, sicut patet de seruis fugiuis. Sed ille propriè est seruus, qui obligatur ad seruendum: & ille est liber, qui à seruitute absoluitur. Secundo requiritur quod obligatio prædicta cum aliqua solemnitate fiat: sicut & cæteris quæ inter homines obtinent perpetuam firmitatem, quadam solemnitas adhibetur. Sic ergo & in statu perfectionis propriè dicitur aliquis esse, non ex hoc quod habet actum dilectionis perfectæ, sed ex hoc quod obligatur se perpetuè cum aliqua solemnitate ad ea quæ sunt perfectionis. Contingit etiam quod aliqui se obligant ad id quod non seruant, & aliqui implent ad quod se non obligauerunt: ut patet Matt. 21. de duobus filijs, quorum vnus patri dicenti, Operare in vinea, respondit, Nolo: postea abierat: alter autem respondens ait, Eo, & non iuit. Et idè nihil prohibet aliquos esse perfectos, qui non sunt in statu perfectionis: & alios quos esse in statu perfectionis, qui tamen non sunt perfecti.

Ad primum ergo dicendum, quod per augmentum corporale proficit aliquis in his quæ pertinent ad naturam: & idè adipiscitur naturæ statum, præsertim quia quod est secundum naturam, quodammodo immutabile est, in quantum natura determinatur ad vnum. Et similiter per augmentum spirituale interioris aliquis adipiscitur statum perfectionis quantum ad diuinum iudicium: sed quantum ad distinctionem ecclesiasticorum statuum non adipiscitur aliquis statum perfectionis, nisi per augmentum in his quæ exterior aguntur.

Ad secundum dicendum, quod illa etiam ratio procedit quantum ad interiorem statum. Et tamen cum aliquis transit de peccato in gratiam, transit de leuitate

nitute ad libertatem : quod non contingit per simplicem profectum gratia, nisi cum aliquis obligat se ad ea quæ sunt gratia .

Ad tertium dicendum , quòd illa etiam ratio procedit quantum ad interiorum statum . Et tamen licet charitas variet conditionem spiritualis servitutis & libertatis, hoc tamen non facit charitatis augmentum .

ARTIC. V.

Utrum religiosi & pralati sint in statu perfectionis?

872

AD quintum sic proceditur . Videtur, quòd pralati & religiosi non sint in statu perfectionis .

epus. 18. cap. 16.

Status enim perfectionis distinguitur contra statum incipientium & proficientium . Sed non sunt aliqua genera hominum deputata specialiter statui proficientium vel etiam incipientium . Ergo videtur quòd nec etiam debeant esse aliqua genera hominum deputata statui perfectionis .

¶ 2 Præterea, Status exterior debet interiori statui respondere: alioquin incurritur mendacium, quod non solum est in falsis verbis, sed etiam in simulatis operibus, ut Amb. dicit in quodam sermone * . Sed multi sunt pralati vel religiosi, qui non habent interiorum perfectionem charitatis . Si ergo omnes religiosi & pralati sint in statu perfectionis, sequeretur quòd quicumque eorum non sunt perfecti, sint in peccato mortali, tamquam simulatores & mendaces .

de Abraham, & refertur in decretis 22. q. 1. c. caute.

¶ 3 Præterea, Perfectio secundum charitatem attenditur, ut supra habitum est * . Sed perfectissima charitas videtur esse in martyribus, secundum illud Ioan. 15. Maiorem dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Et super illud ad Hebr. 12. Nondum enim usque ad sanguinem, &c. dicit gloss. * Perfectior in hac vita nulla dilectio est ea, ad quam sancti Martyres pervenerunt, qui contra peccatum usque ad sanguinem certaverunt. Ergo videtur quòd magis debeat perfectionis status attribui martyribus, quam religiosi & episcopis.

Aug. in serm. 17. de verbis Apo. 10. 10.

Q 9 3 SED